پوهاند ډوکتور محمد اسماعیل یون ۲۰۱۹/۰۶/۲۹

ارسالی: قاسم باز

ای د ویده ملت معماره!

(د یوه ارمان مبارکی)

ای په سپرو خاورو کې ویښني اروا!

ستا د سلګونو مړاوو ارمانونو څخه یوه هیله وغوړېده؛ پرون افغانی پر کلداري خپل لاس بر کړ، توله شپه نارامه وم، چې شپه سبا شي او ژر مبارکی ته درشم، مبارکی ته درغلم، خو ته په سپیرو خاورو کې ارام ویده وې، له خپل ملته ماڼیجن ښکارېدې، نهیلی وې، موږ سره دې هیڅ خبرې ونه کړې، زموږ مبارکي دې لکه چې وانه ورېدله، د دعا لاسونه مو درته لپه کړل، خو له قبر څخه هیڅ اواز رانغی، ته لکه چې له موږه ډېر خفه وې، ته به فکر کوې چې ما دې ملت سره څه وکړل، خو دوی لا تر اوسه زما پر قبر ګونبزه هم ونه دروله، موږ ملامت یو، که ملامت نه وای، نو دا به مو حال نه و. هو تا ډېرې ودانی جوړې کړې، تا ډېرې ماڼۍ ودرولې، خو اوس دې کور تر سپیرو خاورو لاندې پټ دی، دا منو،

خو ای د بدمرغه ملت نیکمرغه ولسمشره!

ته خومره نیکمرغه یې، ته په خپله دایمي ارامګاه کې د څومره عزت خاوند یې، ته په ژوند کې د ارګ په ماڼۍ کې دومره خوشاله او راتول نه وې، لکه دلته چې یې. هلته دې خپلو ماشومانو او د کورنۍ غړو ته دومره وخت نه درلود چې شپه او ورځ ورسره مجلس وکړې او هم خپله کورنۍ په مینه ونازوې، ورځ به په نورستان وې، شپه به په بدخشان، کله به په کندهار وې، کله به په ننګرهار، کله به له مخالفانو سره لاس او ګرېوان وې او کله له دوستانو سره، کله به پر اعمار مصروف وې، کله به هم پر پلان، کله به دې د ګاوندیو توطیې شنډولې او کله به هم د کورنیو، ټول عمر دې پر سرګردانیو تیر شو، اولادونه دې په غیږ کې ونه نیول، تفریح ته دې یونه وړل، نوم دې د باچا و، خو خپله ګدا وې، د نړۍ پر ګوټ ګوټ وګرځیدلې، په عربو او پر عجمو دې یو سور سیلاب د راتګ له امله خپله غاړه خلاصه کړه، د خپل هیواد لپاره دې د خیر کچکول غاړه کې واچوه، خپل غرور دې وځپه، پردو ته دې د مرستې لاس اوږد کړ، خو تولو ناهیلی پرېښودې، ژوند دې د مبارزې په سره ډګر بدل شو، تول په ستړیا او بریا کې تیر شو، د خپل وطن هغه زلمیان دربانديې راپورته شول چې تا روزلي وو، ګوتې یې ماشې ته ورورې، د ناعقله احساساتو په څپو کې یې د ابادی دنګ څلی راونړوه. اوس نو ته پر لوړه غونډۍ خښ یې، ته ډېر نیکمرغه یې،

ای د سترې اروا خاونده!

دلته په دې سپیرو خاورو کې د جنت یوه وړه باغچه ده چې د یوه کور (اولس ګلان) په کې غوړېدلي راټول دي. ته څومره نیکمرغه یې چې په دې ځای کې بنې لاس ته خپل ورور، چپ لاس ته خپله

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له راالیرلو مخکې په ځیر و لولئ

میرمن،بله خوا دي خور، بله خوا دي زامن او ورېرونه، نږور، لور او خوارېه لمسیان ټول راټول دي. جنت نور څه ته وایي؟ جنت خو همدا دی چې د یوې کورنی د مشر په لمن کې یې د هغه ټول نازولي راټول وي.

پوره ځلوېښت کاله کیږي چې له خپلي کورنی سره یو ځای یې، ډېري کیسي به دې ورته کړې وي، لمسیانو به دې پر اوږو لاسونه اچولي وي، ایله به یې دربانډې مینه ماته شوې وي. تا به ورته د دربار او پاچاهۍ ټولي کیسي کړې وي، د چا د وفادارۍ او د چا د بې وفایي کیسي به دې ورته یوه یوه له غوږه تیره کړې وي، چا اول ماشه راکش کړه، څوک دې ډېر روزلي وو، چا ډېر ځورولی وې، ټول به دې سترګو ته ودرېدلي وي.

له خپل ملته به دې څومره ګیلي ورته کړې وي، ورور دې، میرمن دې، ورېندار دې، لور دې، زامن دې، لمسیان دې، ټول به درته غوږ غوږ وو، هغوی به هم له خپل ملته ډېري ګیلي درته کړې وي، ان پیغورونه به یې هم درکړي وي چې ته په کوم ملت نازېدلي او تا یې د ابادۍ لپاره خولي تویولي. څه شو هغه ملت دې؟ څه شو هغه ارمان دې؟ څه شو هغه جانان دې؟ ځلوېښت کاله دې له خپلو ماشومانو سره یو ځای وې، هر څه به دې ورته بیان کړې وي.
اوس پر جګه غونډۍ خښ یې، ټول کابل دې تر نظر لاندې دی، هر څه چې تیرېږي، ته یې ګورې، هغوی چې پر تا یې ماشه راکش کړه، هغوی اوس نه شته، څوک پر مرګ او څوک په ژوند له وطنه کوچیدلي دي. ټول پر خپلو عملونو پښیمانه دي، هر یو خپل عمل او خپلي عقیدې خوړلي. هغوی که پښیمانه وي، که نه، خو موږ ملت یې له یو ستر خدمتګاره محروم کړو.

له موږ ملته ډېره ګیله مه کوه، موږ خپله حافظه، ژبه او فکر له لاسه ورکړي، موږ یو ګونګ ملت یو، که زړه کې تا سره مینه ولرو، نو د بیان وسیله یې نه لرو. اوس چې تر ځلوېښتو کلونو وروسته ستا د یو ارمان د پوره کیدو لپاره ستا د قبر د ډېرلیک تر شا ودرېدم، نو خوله کې مې ژبه بنده شوه، الفاظ راځني وتښتیدل، تاسو، ستاسو د کورنی ټول غړي او تنکي تنکي ګلان مې ټول سترګو ته ودرېدل، څه مې ونه شول ویلای، ژبه مې خوله کې بنده بنده شوه، بیا د هر یو قبر ته لاړم، د ملت د یوه غړي په توګه مې ښښنه ترې وغوښته، د ګنو شهیدانو په منځ کې تاوېدم راتاوېدم، د هر شهید د ډېرلیک سر ته مې کتل، ورور، ورېندار، میرمن، زوی، لور، وراره، لمسی، لمسی، لمسیان، څومره تراژیدي وه، د کربلا یو ژوندی تصویر و، خو د غمیزې په دې څپو کې بیا هم خوشاله په دې وم چې د ملي مشر او د هیواد د یو ستر معمار ټوله کورنی د هغه په شاوخوا راټوله ده، بیلتون نه شته پیوستون دی. لمسیان به یې پر اوږو ، زامن به یې پر زنګنو، ورور به یې تر شا، میرمن به یې ترڅنګ، لور او نږور به یې څنګ ته نږدې ناست وي، ټول به په جنت کې د خدای میلمانه وي. له شهیدانو څخه خو د سوال او ځواب خبره هم نه شته، د جنت ور به ورته خلاص وي، زړه کې مې یو ځل بیا د ډاډ په توګه دا خبره راتیره شوه چې مشر بختور دی چې کورنی یې پرې راټوله ده. د یو معتقد مسلمان لپاره به ترې د زیاتي نیکمرغۍ احساس چیرې وي چې ابدي ماڼی کې یې د خپلي کورنی ټول غړي سره راټول وي.

نو ای د ستري اروا خاونده!

ای د غریب ولس غني سرداره!

له سلګونو ارمانونو څخه دي نن د یوه ارمان بریا مبارک شه!

نن که دې خپل سیال (ذوالفقار علي بوټو) هلته چیرته ولید، نو ژر یې راوغواړه، ان که د دوزخ په غیږ کې هم و، د جنت له باغیچو ورپسي ووځه، خیر دی په دوزخ کې ورسره کینه، د حساب او کتاب میز په منځ کې کیږده، ورته ووایه چې راوباسه کلداره دي او په تله کې یې کیږده او ته ورته

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکني د لیکنیزې بڼي پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له راالیرلو مخکې په ځیر و لولئ

له خپل جیبه زرګیز نوټ راوکاږه، په تله کې یې ور واچوه! ورته وو‌ایه چې اوس یې نو وتله چې د چا خبره کړه او د چا پیسه درنه ده؟ ته خو د افغان ملت مشر یې، پښتنو افغانانو چې سل کاله وروسته هم خپل غچ واخیست، نو بیا یې هم بیره کړې، نو که تاسو نیمه پیړۍ وروسته هم خپل غچ واخیست بیا هم تر وخت د مخه دی.

ګوره مشره!

موږ منو چې موږ ملامت یو، خو دومره هم ناشکره نه یو چې ستاسو ارمانونه او نیک کارونه یو په بل پسې هیر کړو، ناتوانه یو، خو بې ایمانه نه یو، ستاسو هر ارمان به که خدای کول یو په یو پوره کوو او کله چې دې هر ارمان پوره کیده، نو قبر ته به دې د مبارکۍ په خاطر درځو، خو ته به یوه ژمنه موږ سره کوې چې موږ ته به بښنه کوې، بښنه به ستاسو د ټولې کورنۍ د غړو او ګلالیو ماشومو لمسیو له خوا هم وي، هغوی ډېر ګلالي کوچنیان وو، هغوی ډېر معصوم وو.

هغو ته هیڅ کتلای نه شو، هغو ته، ته وو‌ایه چې موږ وبښي، موږ هم ستا معنوي اولادونه یو، ته د ټول ملت پلار یې، پلار خو پر اولادونو ډېر مهربانه وي، نو موږ به په ډېرې لورېینې او مهربانۍ سره وبښئ!

ای د بدمرغه ملت نیکمرغه شهید ولسمشره!

موږه وبښه.!

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له راالیږلو مخکې په ځیر و لولـئ